

Īpašas pieredzes

Elders Ronalds A. Rasbands
no Septiņdesmito prezidija

Mūsu pašu ceļojums caur dzīvi mums sniedz daudzas īpašas pieredzes, kas kļūst par ticības un liecības pamatiem.

Es gribētu pievienot savu liecību šajā īpašajā dienā par to, ka prezidents Tomass S. Monsons ir Tā Kunga praviets uz zemes. Es esmu pateicīgs par privilēģiju runāt šajā vispārējā konferencē.

Es esmu pateicīgs tāpat kā jūs par šo pieredzi, kas mums ir šajā vēsturiskajā konferencē, atbalstot noteiktajā kārtībā un veidā mūsu jauno pravieti, Augstāko Prezidiju un citus Baznīcas vadītājus.

Šāda veida pieredze nostiprina mūsu liecības un palielina mūsu ticību, zinot, ka šī patiesi ir Tā Kunga patiesā un dzīvā Baznīca.

Mūsu pašu ceļojums caur dzīvi mums sniedz daudzas īpašas pieredzes, kas kļūst par ticības un liecības pamatiem. Šīs pieredzes nāk pie mums galvenokārt dažādos veidos un neparedzamos laikos. Tās var būt kā iespaidīgi, garīgi notikumi vai mazi atklāsmes brīži. Citas pieredzes būs kā nopietni un smagi pārbaudījumi, kas pārbauda, kā mēs ar tiem spējam tikt galā. Nav svarīgi, kāda veida pieredze tā ir, katra no tām mums sniedz iespēju personiskai izaugsmei, lielākai gudrībai, un daudzos gadījumos — iespēju kalpot citiem ar lielāku nodošanos un mīlestību. Kā Tas Kungs paziņoja pravietim Džozefam Smitam, viņu iedrošinot vienā no viņa smagākajiem pārbaudījumiem Libertī cietumā: “Tas viss dos tev pieredzi un nāks tev par labu” (M&D 122:7).

Pieredzēm mūsu dzīvēs uzkrājoties, tās stiprina un atbalsta cita citu. Tāpat kā mūsu māju pamati atbalsta pārējo struktūru, tāpat arī personiskās dzīves pieredzes kļūst par mūsu liecību pamatiem un vairo mūsu ticību Tam Kungam Jēzum Kristum.

Šī pati konferences sesija ataino pieredžu pilnas dzīves vērtību. Sekojot vadītāju gudrajiem padomiem un apbrīnojot viņu mācības un garu, vai tas ir kāds brīnums, ka Tas Kungs izvēlas Savu vecāko apustuli pēc gadiem ilgas sagatavošanas, lai kļūtu par Viņa izraudzītu pravieti?

Mana patriarhālā svētība norāda uz to, ka man tiks dotas īpašas pieredzes, kas stiprinās manu liecību. Brāļi un māsas, padomājiet par tām īpašajām pieredzēm, ar kurām jūs esat

tikuši svētīti savā dzīvē, kuras jums ir devušas sirdī pārliecību un prieku. Atcerieties, kad jūs pirmo reizi uzzinājāt, ka Džozefs Smits ir Atjaunošanas Dieva pravielis? Atcerieties, kad jūs pieņēmtāt Moronija izaicinājumu un uzzinājāt, ka Mormona Grāmata patiešām ir vēl viena liecība par Jēzu Kristu? Atcerieties, kad jūs saņēmtāt atbildi uz kvēlu lūgšanu un aptvērtāt, ka jūsu Debesu Tēvs jūs personiski zina un mīl? Pārdomājot šādas īpašas pieredzes, vai tās jums neliek justies pateicīgiem un apņēmties doties tālāk ar atjaunotu ticību un apņemšanos?

Nesen māsai Rasbandai un man bija pieredze, kuru mēs nekad neaizmirsīsim. Es biju nozīmēts prezidēt divās staba konferencēs Peru. Tur esot, mēs devāmies uz pilsētu Puno, kura atradās augstu Andu kalnos pie ezera Titikaka. Atrodies 12 000 pēdas (3660 m) virs jūras līmeņa, mēs bijām izbrīnīti par šo mazo un brīnišķīgo pilsētu augstu pie šī Andu ezera. Mēs satikām reģiona stabu prezidentus un noturējām lielisku jauniešu vakaru ar simtiem jauniešu no visas Puno apkaimes.

Kādu rītu mēs bijām ielūgti apciemot mazu grupu Baznīcas locekļu, kuri dzīvoja uz peldošu niedru salām Titikaka ezerā. Cilvēki, kas tur dzīvoja, bija zināmi kā Uros indiāņi no Bolīvijas un Peru.

Mums tika teikts, ka dažas Pēdējo Dienu Svēto ģimenes ir apvienojušās un uzcēlušas paši savu nelielu, jaunu peldošo salu. Sajūsmas pilni mēs ar laivu devāmies uz šo salu, kur mūs sirsnīgi sagaidīja šie brīnišķie Baznīcas locekļi.

Mēs turējām viņu mazuļus ietītus skaistākajās, pašdarinātās, krāsainās segās. Mēs ēdām zivis, ķertās tajā pašā dienā no ezera, kuras bija tik rūpīgi pagatavotas un dāsni pasniegtas. Mēs redzējām viņu preces un darinājumus un apmainījāmies dāvanām cits ar citu.

Mēs, tur atrodoties, uzzinājām, ka viņu bērni airēja ar kanoe laivām 45 minūtes turp un atpakaļ uz Puno, lai katru dienu tiktu uz semināru un skolu. Mums bija prieks arī par to, ka šie Baznīcas locekļi labi zināja Svētos Rakstus, tos saprata un mīlēja. Viņi mums dedzīgi rādīja savas Tempļa rekomendācijas, saņēmuši endaumentu un aizzīmogošanu Kočamambas Bolīvijas Templī.

Pirms došanās projām viena no mātēm vaicāja, vai mēs vēlētos nomesties ceļos ar viņiem ģimenes lūgšanā. Es ļoti labi atceros to, kā nometos ceļos uz mīkstās niedru grīdas kopā ar šiem ticīgajiem svētajiem. Kad mēs bijām nometušies ceļos, viņa man jautāja, vai es varu noskaitīt lūgšanu un, izmantojot Melhisedeka priesterību, svētīt viņu jauno salu un mājas.

Es jutos dziļi pazemīgs, ka uz šīs peldošās salas Titikaka ezerā, šīs ticīgās Pēdējo Dienu Svēto ģimenes lūdza mani lūgt par viņu mazo Apu Inti saliņu un lūgt To Kungu svētīt Luhāno un Hajajī mājas un ģimenes.

Pārdomājot šo īpašo pieredzi, ar kuru Tas Kungs mūs svētīja, es zinu, ka manai ticības mājai ir pievienots vēl viens pamatakmens. Es bieži domāju par pieredzi Puno kā par vēl vienu manas patriarhālās svētības piepildījumu.

Mācības un Derību ievadā, kas rakstīts 1831. gadā, pareģojot Tā Kunga darba izplatīšanos, Tas Kungs atklāja:

“Bet lai katrs cilvēks varētu runāt Dieva, Tā Kunga, tieši pasaules Glābēja, Vārdā.
Lai arī ticība varētu pieaugt uz zemes;
Lai Mana mūžīgā derība varētu tikt nodibināta;
Lai Mana evaņģēlija pilnība varētu tikt pasludināta no vājajiem un vienkāršajiem un pasaules galiem . . . ” (M&D 1:20–23).

Brāļi un māsas, vājie un vienkāršie Baznīcas locekļi, tādi kā jūs un es, nes evaņģēliju zemes galiem, Puno, Peru un citās tālās vietās. Ticība aug starp Dieva derības cilvēkiem, un es ticu, ka tas notiek, pateicoties šādu vērtīgu pieredžu personīgām glabātuvēm, ka ticības pieaugums var notikt ar jebkuru no mums.

Prezidents Monsons teica: “Tas Kungs pavēl, un tiem, kuri paklausa Viņam, vai tie būtu gudri vai vienkārši, Viņš Sevi atklās ikdienas darbos, konfliktos, ciešanās, lai viņi varētu tām iziet cauri Viņa vadībā; un . . . tie mācīsies no savas *pašu pieredzes*, kas Viņš ir” (“The Way of the Master,” *Liahona*, 2003. g. janv., 7; citējot Albert Schweitzer, *The Quest of the Historical Jesus* [1948], 401; pievieots slīpraksts).

Šajās dienās, kad pasaulīgums iespraucas mūsu dzīvē, kad nelaimes un grūtības, liekas, mūs pārņem, atcerēsimies mūsu pašu īpašās pieredzes. Šie ticības un liecības pamatakmeņi mums sniegs pārliecību un drošību par gādīgu, mīlošu Tēvu Debesīs, par mūsu Kungu un Glābēju, Jēzu Kristu, un par Viņu atjaunoto patieso un dzīvo Baznīcu. Šo es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.